

Arrest

nr. 221 197 van 15 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 april 2019.

Gelet op de beschikking van 16 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).”

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Inzake verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 21 juni 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan zijn beweerde desertie uit het Iraakse leger en omdat in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 202 009 van 30 maart 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn volgend verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, namelijk zijn vrees als deserteur te worden vervolgd. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij de milities vreest omwille van zijn weigering om als militair deel te nemen aan de strijd, dat hij omwille van zijn bijdrage als manager aan de zangcarrière van zijn broer problemen vreest, en dat hij echtelijke problemen kent.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker een originele oproep neer van de rechtbank in verband met zijn echtscheiding. Verder legt hij nog kopieën neer van foto's van manifestaties en foto's van hem in zijn functie als manager van zijn broer, een verklaring en een identiteitsbewijs van zijn ex-collega's, een verloffiche, een verklaring van zijn broer, een printscreen van een nummer van zijn broer op YouTube en een Cd-rom van een clipje van zijn broer. De foto's van verzoeker als militair en de algemene communicatie van de overheid in verband met de deserteurs heeft verzoeker reeds in het kader van zijn eerste verzoek voor internationale bescherming neergelegd.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1.1. De Raad wijst er op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen noch de nieuw aangevoerde vervolgingsfeiten vermogen aan te tonen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend of te zullen kennen.

4.1.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt ter ontkrachting of weerlegging van de gedane bevindingen van de commissaris-generaal.

4.1.3. Verzoeker werpt op dat hij een element heeft aangebracht die niet onderzocht werd door de verwerende partij. Hij geeft aan dat hij een soennitisch moslim is en niet sjiiitisch zoals in de bestreden beslissing wordt weergegeven en dat hij nadien een belangrijk element heeft aangevoerd. Hij citeert: "Voorheen was hij moslim mar nu atheïst"

De Raad stelt vooreerst vast dat blijkens de gegevens vervat in het administratief dossier verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming wel degelijk verklaard heeft sjiiitisch moslim te zijn (verklaring DVZ van 4 februari 2016, punt 9). Ook in zijn daaropvolgende verklaringen bij het Commissariaat-generaal leest de Raad nergens dat hij een soennitisch moslim zou zijn. Het is allerminst ernstig te noemen dat verzoeker heden, in weerwil met zijn verklaringen in het verleden, voorhoudt soennitisch moslim te zijn geweest.

Hoe dan ook, verzoeker voert heden aan niet langer moslim te zijn, maar atheïst. Hij werpt op dat hij omwille van zijn atheïstische geloofsovertuigingen behoort tot een sociale groep die in Irak te kampen krijgt met geweld en discriminatie. De Raad stelt vast dat verzoeker ten overstaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken, toen hem gevraagd werd naar zijn religie, inderdaad vermeld heeft atheïst te zijn (verklaring volgend verzoek 3 augustus 2018, punt 5), doch wanneer hem gevraagd werd op basis van welke nieuwe elementen hij internationale bescherming aanvraagt en wat hij vreest bij terugkeer naar Irak, heeft verzoeker nergens ten berde gebracht omwille van zijn atheïstische geloofsovertuigingen vervolging te vrezen. Deze vaststelling ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden atheïsme, maar tevens de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van zijn voorgehouden vrees voor vervolging omwille van zijn atheïstische geloofsovertuigingen. Het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, wijst er daarenboven niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De verzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Zo verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot een minderheidsgroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins in concreto aantoonde dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt vermits hij zich beperkt tot de verwijzing naar algemene rapporten.

4.1.4. Verzoeker volhardt verder gedeserteerd te zijn uit het Iraaks leger en benadrukt twee getuigenissen te hebben bijgebracht van militaire metgezellen die beiden erkend zijn als vluchteling. Tevens wijst verzoeker op het vonnis van de militaire rechtbank dat hij in het kader van zijn beroepsprocedure inzake zijn eerste verzoek neerlegde.

De Raad wijst er op dat het louter volharden van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij verzoekers desertie ongeloofwaardig werd bevonden. Zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, zijn de verklaringen van verzoekers ex-collega's op zijn vraag opgesteld en zijn dit allerm minst objectieve documenten die de in het verleden gedane vaststellingen omtrent zijn desertie vermogen te weerleggen. Zo achtte het CGVS verzoekers desertie niet geloofwaardig aangezien verzoekers verklaringen over zijn desertie niet consistent waren, hij nog enkele maanden na zijn desertie op zijn thuis adres verbleven heeft alvorens te vertrekken en hij in geen aannemelijke verklaring kon voorzien waarom men hem thuis niet kwam halen. Voorts werd vastgesteld dat verzoeker met een taxi naar de luchthaven gereden heeft en hij meerdere controleposten passeerde ook al claimde hij dat hij deze wilde vermijden, dat verzoeker na zijn desertie nog een nieuw paspoort kreeg en dat hij geen coherente verklaringen kon geven of enig overtuigend tastbaar bewijs leveren wat betreft de gerechtelijke procedure die ten gevolge van een desertie in gang gestoken wordt. Deze argumentatie werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Wat betreft het vonnis van de militaire rechtbank dat verzoeker neerlegde in het kader van zijn beroepsprocedure werd door de Raad geoordeeld dat het slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan gegarandeerd worden, het stuk voorts geen officiële hoofding heeft, het intern niet consistent is wat de data betreft en het tevens niet consistent is met verzoekers verklaringen waarin hij stelde dat hij op het ogenblik van zijn vertrek in juli 2015 reeds veroordeeld was, terwijl het vonnis pas in september 2015 werd uitgesproken.

Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in zijn desertie en het louter benadrukken van de door hem neergelegde documenten, de eerdere gedane appreciatie van zowel het CGVS als de Raad omtrent deze desertie niet in een ander daglicht vermogen te stellen.

Algemene informatie betreffende desertie kan te dezen niet dienstig worden aangevoerd daar in casu geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde desertie.

4.1.5. Wat betreft verzoekers aangevoerde problemen in verband met het beroep van zijn broer, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekers functie als manager danig dient gerelativeerd te worden. Met het louter tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen brengt verzoeker geen dwingende argumenten noch concrete elementen aan die de desbetreffende bevindingen van de commissaris-generaal weerleggen of ontkrachten. Het loutere gegeven dat verzoekers broer in België werd erkend, leidt voor verzoeker niet automatisch tot diezelfde conclusie.

4.1.6. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin het volgende wordt gesteld: "Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen."

Verzoeker verwijst naar het feit dat hij in 2011 eens gedurende een maand in detentie geplaatst is in het leger omdat hij na zijn verlof door amoureuze problemen zijn dienst niet tijdig hervat heeft, doch deze feiten kunnen bezwaarlijk gelijkgesteld worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke schade of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Door te stellen dat zijn familie als verwesterd zal aanzien worden wegens de activiteiten van zijn broer, overtuigt hij niet. Dergelijke algemene beweringen volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Waar verzoeker verwijst naar zijn desertie, herhaalt de Raad dat hier geen enkel geloof wordt aan gehecht. Verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS noch de Raad over elementen die er op wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

4.3. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat het “risico voor de kinderen” niet werd onderzocht door het CGVS, benadrukt de Raad vooreerst dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking kan komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat zijn minderjarig(e) kind(eren) bij een terugkeer naar het land van herkomst moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker dient hiertoe concrete elementen aan te brengen waaruit dergelijke vrees of risico blijkt. Het is immers de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt geenszins dat hij enige problematiek in verband met zijn kind (in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, heeft verzoeker één kind en niet meerdere kinderen) heeft aangebracht als reden waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten of als reden waarom hij niet zou kunnen terugkeren. Ook in onderhavig verzoekschrift voert verzoeker geen concrete elementen aan waaruit dergelijke vrees of risico blijkt. Bovendien bevindt zijn kind zich blijkens verzoekers verklaringen samen met zijn vrouw in Irak (verklaring DVZ 4 februari 2016, punt 16). Verzoeker kan derhalve dan ook de commissaris-generaal niet ten kwade duiden dat hij daarmee geen rekening heeft gehouden.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij

heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 maart 2019, stelt verzoekende partij dat zij geen commentaar heeft. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 3 mei 2019 slechts stelt dat zij niets toe te voegen heeft, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 27 maart 2019 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS